

Книгата на Даниил — сто и двадесет

Разкриване на пророческите знамения: разбиране на изпълнението на библейските пророчества

Jeff Pippenger

2024-03-06

Изпълнението на знаменията, представени чрез слънцето, луната и звездите, е било обилно разгледано от историците, от пионерите на адвентизма и чрез писанията на сестра Уайт. Някои от знаменията, за които Исус говори, не са така познати, както други. Малцина осъзнават, че „смущението между народите“ върху „земята“ е имало конкретно изпълнение. За тях не е ясно какво представлява символът на разклащането на „небесните сили“, за разлика от разклащането на земните сили. И малцина лаодикийски адвентисти разбират, че „идването“ на „Човешкия Син, Който идва в облак“ се е изпълнило в милеристката история.

„Точният ден и час на Христовото пришествие не са били разкрити. Спасителят каза на Своите ученици, че и Сам Той не може да им извести часа на Своего второ явяване. Но Той посочи определени събития, по които те биха могли да узнаят, когато Неговото пришествие е близо. „И ще има личби“, каза Той, „по слънцето, и по луната, и по звездите.“ „Слънцето ще потъмнее, и луната няма да даде светлината си, и небесните звезди ще паднат.“ На земята, каза Той, ще има „страдание между народите, недоумяващи; морето и вълните ще бучат; и човеци ще прималеят от страх и от очакване на онова, което иде върху света.“

„И ще видят Човешкия Син да иде на небесните облаци със сила и голяма слава. И Той ще изпрати ангелите Си с мощен тръбен глас, и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небесата до другия.“

„Знаменията в слънцето, луната и звездите са се изпълнили. Оттогава земетресенията, бурите, приливните вълни, моровете и гладът са се умножили. Най-ужасните разрушения — от огън и вода — следват едно след друго в бърза последователност. Страшните бедствия, които се случват от седмица на седмица, ни говорят с настойчиви предупредителни тонове, заявявайки, че краят е близо, че нещо велико и решително скоро по необходимост ще се случи.“

„Изпитателното време няма да продължи още дълго. Сега Бог оттегля Своята възпираща ръка от земята. Дълго Той е говорил на мъже и жени чрез действието на Своя Свети Дух; но те не са се вслушали в призива. Сега Той говори на Своя народ и на света чрез Своите съдби. Времето на тези съдби е време на милост за онези, които още не са имали възможност да узнаят що е истина. Нежно Господ ще погледне върху тях. Неговото милостиво сърце е трогнато; ръката Му е още протегната, за да спасява. Голям брой ще бъдат приети в кошарата на безопасността — онези, които в тези последни дни ще чуят истината за първи път.“ Review and Herald, November 22, 1906.

Историята на милеритите се повтаря до най-малката подробност в последните дни. „Знаменията“, които отбелязаха идването и историята на първия ангел, са предобраз на „знаменията“, които отбелязват идването и историята на третия ангел. Всички свещени реформаторски движения са успоредни на движението на третия ангел в последните дни.

„Божие дело на земята разкрива от век на век поразително сходство във всяка велика реформация или религиозно движение. Принципите на Божието отношение към хората са винаги едни и същи. Важните движения на настоящето имат своя паралел в тези от миналото, а опитността на църквата в предишните векове съдържа уроци с голяма стойност за нашето собствено време.“ Великата борба, 343.

Историята, представена чрез мощния ангел от Откровение осемнадесета глава, е историята на третия ангел, а историята, представена чрез третия ангел, върви успоредно с историята на първия и втория ангел от милеритската история.

„Бог е дал на вестите от Откровение 14 тяхното място в линията на пророчеството и тяхното дело не трябва да престава до самия край на историята на тази земя. Вестите на първия и втория ангел и сега са истина за това време и трябва да вървят успоредно с тази, която следва. Третият ангел прогласява своето предупреждение със силен глас. „След това — каза Йоан — видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от славата му.“ В това осветление е съчетана светлината и на трите вести.“ The 1888 Materials, 803, 804.

Делото на първия и втория ангел, което намира своя паралел в делото на третия ангел, е представено също и в притчата за десетте девици.

„Често ме насочват към притчата за десетте девици, пет от които бяха мъдри, а пет неразумни. Тази притча е била и ще бъде изпълнена до най-малката подробност, защото има особено приложение за настоящото време и, подобно на вестта на третия ангел, е била изпълнена и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

Историята, представена в десета глава на книгата Откровение, е представена като седемте гръмотевици, а седемте гръмотевици представляват събитията, които се случиха през историята на милеритите, която беше историята на вестите на първия и втория ангел. Седемте гръмотевици също така представляват „бъдещи събития“, които настъпват в последните дни, и те се изпълняват в същия „ред“, както беше в историята на милеритите.

„Особената светлина, дадена на Йоан, която бе изразена в седемте гръма, беше очертание на събития, които щяха да се случат под вестите на първия и втория ангел. ...“

„След като тези седем гръмотевици изговориха гласовете си, към Йоан идва повелението, както и към Даниил относно малката книга: „Запечатай онова, което изговориха седемте гръмотевици.“ Те се отнасят до бъдещи събития, които ще бъдат разкрити в своя ред.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Всички реформаторски движения са успоредни едно на друго и трябва да бъдат сведени заедно „ред след ред“, за да илюстрират последното реформаторско движение на сто четиридесет и четирите хиляди. Притчата за десетте девици илюстрира вътрешното преживяване на Божия народ в милеритското движение и в движението на сто четиридесет и четирите хиляди.

„Притчата за десетте девици от Матей 25 също онагледява опитността на адвентния народ.“ Великата борба, 393.

Делото и вестта както на милеритите, така и на сто четиридесет и четирите хиляди са представени от трите ангела в Откровение четиринадесета глава.

„Имах скъпоценни възможности да придобия опитност. Имах опитност в вестите на първия, втория и третия ангел. Ангелите са представени като летящи посред небето, прогласяващи на света предупредителна вест, която има пряко отношение към хората, живеещи в последните дни от историята на тази земя. Никой не чува гласа на тези ангели, защото те са символ, представящ Божия народ, който работи в съгласие с небесната вселена. Мъже и жени, просветени от Божия Дух и осветени чрез истината, прогласяват трите вестии в техния ред.“ Life Sketches, 429.

Пророческите събития, представени в десета глава на Откровението, са представени от седемте гръмотевици. Тези събития отбелязват мястото, където Божественото се съединява с човешкото. „Знаменията“, посочени от Христос в двадесет и четвърта глава на Матей, тринадесета на Марк и двадесет и първа на Лука, представляват „знаменията“, които възвестиха началото на Милеритовото движение, и представляват паралелно свидетелство за движението на сто четиридесет и четирите хиляди. Сто четиридесет и четирите хиляди не вкусват смърт, както е представено чрез Енох и Илия. 11 септември 2001 г., „знамението“, което Христос посочи като отбелязващо настъпването на последното поколение в земната история, е посочено в двадесет и първа глава на Лука. За да бъде някой сред онази група, представена чрез Енох и Илия, която е наречена сто четиридесет и четирите хиляди, е необходимо „знамението“ и всичко, което то представлява, да бъде разпознато.

След като Исус преведе Своите ученици през историята на „знаменията“, които въведоха Милеритовото движение, Той след това повтори и разшири Своето историческо свидетелство, като включи притча, представяща същата история.

И каза им притча: Погледнете смоковницата и всички дървета; когато вече пускат листа, вие сами, като видите това, знаете, че лятото е вече близо. Така и вие, когато видите, че става това, знайте, че Божието царство е близо. Истина ви казвам: това поколение никак няма да премине, докле всичко не се сбъдне. Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат. Лука 21:29–33.

Исус започва притчата, като посочва разграничение между „смоковницата“ — в единствено число — и „всичките дървета“. „Смоковницата“ е заветният народ, който в последните дни е Лаодикийският адвентизъм, изповядващ, че е остатъчният Божи народ. Другите „дървета“ бяха езичниците.

„Отбележете проклятието на смоковницата, представляваща еврейския народ, покрита с листа на изповедание, но без плод по нея. Проклятието е изречено над смоковницата, която представлява нравствения, мислещия, живия деятел, прокълнат от Бога, живеещ, както живееха юдеите в продължение на четиридесет години след това събитие, и все пак мъртъв. Отбележете: другите дървета, представляващи езичниците, не бяха покрити. Те бяха без листа и не претендираха, че имат познание за Бога. Тяхното време да принесат плод още не беше настъпило.“ *Special Testimonies for Ministers and Workers*, number 7, 59–61.

Лаодикийският адвентизъм в последните дни е под проклятие, защото, макар да изповядва, че е Божият остатъчен народ, неговото изповедание е безплодно. Исус изтъква две взаимосвързани, но различни положения в този пасаж. Той посочва разграничението между изповядващия се Божий народ и езичниците, които не изповядват, че пазят Божия закон, нито притежават Духа на пророчеството — белези на остатъка в последните дни, които лаодикийският адвентизъм твърди, че поддържа. Листата в последните дни представляват заявеното изповедание, че са остатъкът, посочен от Йоан в книгата Откровение.

„Езическият свят бе представен от безлистните, безплодни смокинови дървета. Езичниците, както и юдеите, бяха лишени от благочестие, но не бяха претендирали, че се намират в Божие благоволение. Те не се хвалеха с възвишена духовност. Бяха слепи във всяко отношение за пътищата и делата на Бога. При тях времето за смокини още не бе настъпило. Те все още очакваха деня, който щеше да им донесе светлина и надежда.“ *Signs of the Times*, 15 февруари 1899 г.

Разграничението между смоковницата и другите дървета беше от Христос надарено и с още едно различие. Времето, когато дърветата трябваше да пъпкуват за смокините, беше различно от времето, когато езическите дървета трябваше да пъпкуват. В последните дни „на църквите се дават два различни призива“, и първият глас от ангела в осемнадесета глава на Откровение определя времето, когато трябваше да настъпи разпъпването на сто четиридесет и четирите хиляди. „Вторият глас“ от Откровение 18 представя времето, когато другите дървета трябваше да пъпкуват.

В дните на Христос юдеите бяха смоковницата, а езичниците бяха другите дървета. В милеритската история протестантите бяха смоковницата, а милеритите бяха другите дървета. В последните дни лаодикийският адвентизъм е безплодната смоковница, която бива отстранена от Ерусалим (лозето), а сто четиридесет и четирите хиляди са смоковниците, които дават плод. Другите Божии чеда, които все още са във Вавилон, са представени като езичниците.

„Езичник“, по определение, е „чужденец“. Езическите дървета са в покой (мъртви), без пъпки и без плод в момента, когато смоковницата напъпва и оживява. Дърво в покой е сухо дърво, и когато езичниците бъдат призовани да излязат от Вавилон чрез втория глас от осемнадесета глава на Откровението, тогава те ще изберат да пазят съботата на седмия ден и ще влязат в завет с Господа.

Нека и синът на чужденеца, който се е присъединил към Господа, да не говори, казвайки: Господ съвсем ме е отделил от Своя народ; нито скопецът да казва: Ето, аз съм сухо дърво. Защото така казва Господ на скопците, които пазят Моите съботи и избират онова, което Ми е угодно, и се държат за Моя завет: На тях ще дам в дома Си и вътре в стените Си място и име, по-добро от синове и дъщери; ще им дам вечно име, което няма да се отсече. Също и синовете на чужденеца, които се присъединяват към Господа, за да Му служат и да обичат името на Господа, за да бъдат Негови слуги, всеки, който пази съботата, за да не я оскверни, и се държи за Моя завет — и тях ще доведе на светата Си планина и ще ги направя радостни в Моя молитвен дом; техните всеизгаряния и жертви ще бъдат приети на олтара Ми; защото Моят дом ще се нарече молитвен дом за всички народи. Исаия 56:3–7.

Чужденецът е „езичник“, и „вторият глас“ ги призовава да излязат от Вавилон, и те биват доведени на Божията свята планина; тогава тя ще бъде Негова „святая“ планина, защото житото и плевелите ще са били отделени чрез процеса на изпитване, представен в историята на „първия глас“. Когато дойдат на планината Господня в последните дни, езичниците вече няма да бъдат чужденци или сухи дървета.

Слънцето и луната ще потъмнеят, и звездите ще оттеглят светлината си. Господ също ще изрева от Сион и ще издаде гласа Си от Ерусалим; и небесата и земята ще се потресат; но Господ ще бъде надеждата на Своя народ и силата на израилевите чедата. И ще познаете, че Аз съм Господ, вашият Бог, Който обитавам в Сион, святата Ми планина; тогава Ерусалим ще бъде свят и чужденци няма вече да минават през него. Йоиел 3:15–17.

Началото на историята, в която „вторият глас“ призовава другото Божие стадо да излезе от Вавилон, има „знамения“, които бяха предобразени чрез знаменията на милеритското движение. В двадесет и четвърта глава на Матей, тринадесета глава на Марк и двадесет и първа глава на Лука е изложено свидетелството на Христос, което разглеждаме. Във всяко от тези три свидетелства едно от посочените „знамения“ е, че небесните сили ще се разклатят; но в представянето на Йоиел за „знаменията“, които определят кога Ерусалим ще бъде „свят“, и „небесата, и земята ще се разтърсят.“

Йоиел посочва съвършеното изпълнение на предсказанията „знамения“, които настъпват, когато Ерусалим е свят. Това време е, когато Господ е отстранил греховете от сто четиридесет и четирите хиляди и църквата на Лаодикия е преминала към движението на Филадельфия. Тогава шестото движение (Филадельфия) става осмото движение (Филадельфия), което е от седемте църкви. Тогава Войнстващата църква става Триумфиращата църква. Войнстващата църква е наименование за Божията църква, съставена от житото и плевелите. Триумфиращата църква е Божията свята планина, която е „святая“ и „чужди няма вече да минават през нея“.

Въвеждането на издигнатото знаме, което е Тържествуващата Църква, което е „осмият, който е от седемте“, когато Йерусалим е „свят“, е съпроводено от „знаци“. За да даде на Своя народ отправната точка, чрез която да разпознае „знака“ на живот или смърт, който

обозначава запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, Исус използва дърветата и естествения цикъл на живота на едно дърво, за да преподаде този изключително важен урок.

„Христос бе заръчал на Своя народ да бди за знаменията на Неговото пришествие и да се радва, когато съзре белезите на идващия свой Цар. „А когато започне да става това“, каза Той, „изправете се и подигнете главите си, защото вашето изкупление наближава.“ Той посочи на Своите последователи разлистващите се пролетни дървета и каза: „Когато те вече пускат листа, сами виждате и знаете, че лятото е вече близо. Така и вие, когато видите да става това, знайте, че Божието царство е близо.“ Лука 21:28, 30, 31.“ Великата борба, 308.

Когато дърветата през пролетта започнат да се разлистват, лятото е близо.

Жетвата премина, лятото свърши, а ние не сме спасени. Йеремия 8:20.

Разпъпилите се дървета показват, че е пролет, и тогава знаем, че лятото е близо; а именно през лятото се прибира жетвата.

Неприятелят, който ги пося, е дяволът; жетвата е свършекът на света; а жетварите са ангелите. Матей 13:39.

Жътвата е в края на света. Когато дърветата започнат да пъпкуват, от вас се изисква да знаете, че краят на света е близо.

„Едно изказване на Спасителя не бива да бъде използвано, за да обезсили друго. Макар никой да не знае деня, нито часа на Неговото идване, ние сме наставени и длъжни да знаем кога то е близо. Освен това сме поучени, че да пренебрегнем Неговото предупреждение и да откажем или занемарим да узнаем кога е близо Неговото пришествие, ще бъде тъй гибелно за нас, както беше за онези, които живееха в дните на Ной, да не знаят кога ще дойде потопът.“ Великата борба, 371.

Ще продължим нашето изучаване на двадесет и първа глава от Евангелието според Лука в следващата статия.

„Видях, че силите на земята сега биват разтърсвани и че събитията идват в определен ред. Война и слухове за война, меч, глад и мор са първите, които разтърсват силите на земята; после Божият глас ще разтърси слънцето, луната и звездите, а също и тази земя. Видях, че разтърсването на силите в Европа не е, както някои учат, разтърсването на небесните сили, а е разтърсването на разгневените народи.“ Ранни писания, 41.